

[Johannes Lou.]

som dette Lovforslag har til Hensigt at hjælpe. Der tales om Kastration som noget sakrosankt, og som noget, der er forskelligt fra saa mange andre Indgreb, men naar jeg nu kan oplyse for det ærede Medlem, at her i Kongeriget Danmark kastreres mindst 10 Kvinder hver Dag, og vi ser dog ikke disse Kvinder gaa rundt ulykkelige og lidende, vil han forstaa, at den Højtidelighed, hvormed han har taget paa dette Begreb og har Ret til at tage paa det med, ikke kan være afgørende for os andre.

Niels Petersen: Jeg skal anbefale Vedtagelse af det foreliggende Lovforslag. Jeg beklager i højeste Grad, at det af det ærede Medlem Hr. Pinstrup og mig til anden Behandling stillede Ændringsforslag ikke blev vedtaget, men jeg føler mig overbevist om, at den Forbedring af Bestemmelserne i § 2, der tilsigtedes med dette Ændringsforslag, ogsaa vil komme, naar en Revision af Loven finder Sted, Erfaringen skal nok vise, at vort Syn paa Sagen var det rette. Men hvad det gælder om, er at faa begyndt med denne Forsøgslovgivning — og at det er en Forsøgslovgivning erkendes jo fra alle Sider —, og derfor skal jeg, som sagt, trods Manglerne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Carlson-Skiødt: Gentagne Gange under Behandlingen af dette Lovforslag er det blevet anført, at det er en Forsøgslovgivning. Det vil altsaa sige, at vi staar overfor dette at skulle lovgive paa et uprøvet Omraade, vi skal lovgive, om jeg saa maa sige, for at være Foregangsland i Europa, og det er noget, vi adskillige Gange har prøvet fra dansk Side. Jeg tænker ikke her paa Forslag, der er blevet fremsat fra privat Side, undertiden rene Partiforslag, men jeg tænker paa Lovforslag fremsat af den ansvarlige Regering ligesom i dette Tilfælde. Jeg kunde godt nævne andre Eksempler, men det har jo mindre Betydning i denne Sammenhæng. Naar vi her i Danmark har begyndt paa saadan en uprøvet Lovgivning, har man kunnet høre og kunnet se paa Tryk, at dette var et Tegn paa, at Danmark og den danske Rigsdag var meget langt fremme i Kultur eller i Klogskab, langt forud for andre Nationer. Jeg vil dog sige, at det var maaske ikke af Vejen, om vi i denne Forbindelse prøvede at overveje, om det ikke netop, naar Forslag af den Art som det foreliggende Lovforslag ikke er kommet frem i andre Stater, er Tegn paa Forstan-

dighed, og altsaa Tegn paa Mangel paa Forstandighed fra dansk Side, naar man fremsætter dem. Det foreliggende Forslag er jo af en saadan Karakter, at man skal helt udenfor Europas Grænser for at finde en Lovgivning paa dette Omraade. Det kommer selvfølgelig ikke af, at man ikke i andre europæiske Lande har overvejet dette Problem, men man er vejet tilbage for at gribe ind paa dette intime Omraade. Jeg vil i denne Forbindelse se ganske bort fra, at man i Tyrkiet har benyttet Kastrationsmetoden i Aarhundreder — jeg gaar ud fra, at Danmark ikke ønsker sig sammenlignet med Tyrkiet og tyrkiske Forhold.

Det kan ved en overfladisk Betragtning synes, som om der er noget rigtigt i § 1, bl. a. det, at det operative Indgreb sker efter Begæring af vedkommende. Nu er der jo det at bemærke, hvilket det ærede Medlem Hr. Bindlev ogsaa var inde paa, at en Operation i sig selv altid er en farlig Ting, og naar man ved, at der gennemsnitligt dør 2 pCt. af de Mennesker, der bliver opereret, maa Lægerne ogsaa i dette Tilfælde regne med, at de berøver 2 Mennesker af hvert 100 Livet. Men mere vigtigt end dette er Spørgsmaalet, af hvilke Grunde de paagældende ønsker dette Indgreb. Med Hensyn til at det er frivilligt, vil jeg sige, at naar man kender lidt til de Personer, som her er Tale om, ved man, hvor svag deres Karakter er, og hvor degenererede de er i det hele taget, saa jeg tror ikke, man skal lægge altfor megen Vægt paa at de siger Ja til en saadan Operation. Træffer man dem i Dag, siger de Ja og træffer man dem i Morgen, kan man vente, at de siger Nej. Dertil kommer, at der kan være mange Grunde til, at der ønskes et saadant Indgreb i Kønorganerne, og hvis man kendte disse Grunde, hvis Lægevidenskaben og Politimyndighederne, de Autoriteter, der faar med Sagen at gøre, kendte disse Grunde, vilde der maaske være Anledning til at afvise Begæringen, og det forekommer mig, at netop dette maatte gøre Lægerne meget betænkelige.

Men saa kommer man til det næste Spørgsmaal: Hvilken Betydning vil § 1 faa for hele Samfundet? Man kan, hvis man ønsker det — jeg for mit Vedkommende ønsker ikke at gøre det — se bort fra det enkelte Individ og kun regne med hele Samfundet; og saa er § 1 af en saadan Karakter, at den kun vil komme til at ramme ganske enkelte af den store Mængde; det vil altsaa sige, at samfundsmæssigt vil § 1 i Virkeligheden være uden Betydning. Det er blevet anført, at det ikke skulde og ikke kunde og ikke maatte betragtes som Straf.